

Circumnavigating the isle of Mull

Johann van Rossum

Zaterdag 15 juli.

“Rondje Mull”, een eenvoudiger vertaling is er denk ik niet. Met een zeekajak in zeven dagen tijd rond het Schotse eiland Mull varen. Als de omstandigheden gunstig zijn moet het kunnen; bij slecht weer moet het afbreken van de tocht mogelijk zijn. Op Oban Caravan&Camping Park aangekomen word ik er pijnlijk aan herinnerd waarom ik een hekel heb aan kamperende Britten; ze proberen je kampeergenot met hun rokerige barbecues en hun dronkemans gelal te verpesten... Het ontmoeten van oude vrienden maakt gelukkig een hoop goed. Al gauw melden zich Rick, Dirk, Lau en Rob. Met hen peddelden we een paar jaar geleden rond het eiland Islay. Wat later komen er meer auto's met Nederlandse nummerplaten op de bumpers en zeekano's op de dakdragers de rumoerige camping op rijden. Als Ray Goodwin, onze tochtleider arriveert, is de groep bijna compleet. Het loopt tegen etenstijd en net als iedereen zo'n beetje aan het kokkerellen is komt de groep van Axel het terrein op. Zij hebben de week ervoor wegens slecht weer slechts een gedeelte van het “rondje Mull” kunnen varen. Axel wil graag in de herkansing en vaart dus de komende week met ons mee. Misschien lukt een complete tocht rond het eiland nu wel, de weersvoorspellingen zijn in ieder geval voor het eerste gedeelte van de week gunstig.

We nemen die avond, gebogen over de op de grond liggende zeekaarten, de planning van de tocht door. Ray vertelt ons dat de zuidkust van Mull knap lastig kan zijn, het is een flink eind en er zijn weinig mogelijkheden om aan land te gaan. Of we het hele eiland kunnen rondvaren, hangt niet alleen af van de weersomstandigheden maar ook van de snelheid waarmee het eerste gedeelte van de tocht, over de Firth of Lorn, verloopt. Er zijn halverwege langs de westkust van Mull voldoende mogelijkheden om als de omstandigheden dit eisen de tocht af te breken, over land voor vervoer van de kajaks en bagage te zorgen, en zo nodig met de veerboot terug naar Oban te varen.

Na een gezellige avond en begin van de nacht, gelardeerd met whisky van onszelf, barbecuerook en lawaai van anderen, genieten we van een korte nachtrust omdat de muziek en karaokepogingen van een zestal Britten nog lange tijd doorgaan.

Zondag 16 juli.

De schade van de nacht blijft beperkt tot wat gegeeuw en moeizaam op gang komen en we kunnen het rustig aan doen die ochtend. Het vertrekpunt ligt naast de camping. Om 12.30 uur worden we in onze kajaks op het water verwacht. Dat betekent voor anderhalve week eten, voor vier dagen drinkwater, kampeerspullen en kleding laden in de waterdichte compartimenten van de zeekano's. Nadat iedereen daar aardig in geslaagd is, moeten de loodzware boten richting water gebracht worden. Een klus die je met een man of vier, vijf ondanks een steile helling prima kunt klaren. De ervaren Schotlandgangers glimlachen als een nieuwkomer luidkeels protesteert tegen deze manier van te water laten van zijn gekoesterde polyester, maar ook zijn kajak wordt desondanks deskundig over de rotsen naar beneden gebracht. Iets na het middaguur varen twaalf zwaar beladen kajaks de Sound of Kerrera op. We varen in het begin nog in de luwte van het eiland. Als we Rudha Seanach voorbij zijn en aan de oversteek van de Firth of Lorne beginnen voelen we wind die er een “hobbelige” zee van maakt. Beetje opletten nu, het is alweer een

tijdje geleden dat ik met een volle Mariner op wat ruwere zee peddelde maar sommige dingen verloor je blijkbaar nooit. Vrij vlot toch nog bereiken we de zuidoostkust van Mull en vinden bij Port Iot-bheathain een aanvaardbare landingsplek, tenminste als het ons lukt om op kniediepte uit te stappen. Rob heeft aardig wat water gemaakt en terwijl hij met de flenspomp zijn kano leegt eindigt een fontein zeewater op mijn kanozitje... Gelukkig heb ik een erg grote spons! Op het keienstrandje pauzeren we een half uurtje en daarna verder in een relaxed tempo, soms gebruik makend van de tegenstroom en de luwte van Mull, zuidwaarts op the Firth of Lorne. Dan hebben we ineens windkracht vier op kop en duiken we over schuimende koppen. Het wordt even werken. 't Is niet altijd vakantie! We varen langs grillige rotsformaties, een visotter kijkt even nieuwsgierig naar het dozijn zeekajackers en duikt als we terugkijken op elegante wijze weg.

Tegen een uur of zes komen we bij een plaats die er op afstand uitziet als een riante kampeerplek. De uitstap is wat waterig het dragen van de kajaks wordt een glij- en glibberpartij over met kelp en zeewier bedekte keien. De beloning voor deze inspanning bij Rubh'Aoineadh Mhéinis is een ruime kampeerplaats voor elf tenten. Geen luidruchtige Britten en geen rokerige barbecues maar een schitterend kampvuur van driftwood "the Ray'way".

Maandag 17 juli.

We vertrekken even na negenen deze ochtend. Het miezert terwijl we zuidwestelijke richting langs mooie rotspartijen varen. Tevergeefs probeert een zonnetje door het wolkendek te dringen. We maken in de mist de oversteek van Loch Buie, koers 270, Dan ineens doemen enorme rotsen op uit de nevel, we zijn bij Rudha Dubh. Het water wordt 'wiebelig', de wind steekt op en de mist verwaait. Een paar zeehonden sloven zich uit in de buurt van onze kajaks en Jaap en Henk krijgen gezelschap van een bruinvis. We varen in een lekker tempo langs een spannende kust. Een paar jan-van-genten scheren boven onze hoofden; we komen te dicht in de buurt van hun nesten. Flinkke golven breken op de rotsen en tussen het opspattende schuim varen zo dicht mogelijk langs de polyestervretende rotsblokken onze senioren Lau en Dirk! Eind van de middag hebben we het grootste stuk van de zuidkust achter de rug. Chris heeft hoge nood en moet aan de kant. Terwijl Dick bij hem achterblijft, varen wij in de verwachting dat ze ons zo hebben ingehaald in een rustig tempo door. Iets verderop vinden we achter een paar kleine eilandjes een erg breed zandstrand. Dit wordt vandaag onze kampeerplek. Er moet wel een flink eind gedragen worden om de kajaks boven de vloedlijn te krijgen, maar met vier man en een setje draagbanden lukt dat goed. Omdat Chris en Dick er nog niet zijn blijven een paar mensen de zee tussen de eilandjes in de gaten houden om de achterblijvers te kunnen waarschuwen dat we hier aangeland zijn. Er komt inmiddels een lichte zeemist opzetten. Terwijl de rest doorgaat met de dagelijkse dingen zoals tentjes opzetten, kano's leeg maken en potje koken, gaan Ray en Axel op zoek naar Chris en Dick. Ze varen eerst een mistig stukje terug op de route en vervolgens langs de kust de eilandjes voorbij. Het lijkt uren te duren, maar tegen half acht doemen aan de horizon vier zeekajackers op...

Veel handen maken ook deze keer weer licht werk en de vier zeekano's liggen in no time naast de andere acht op het hoogste gedeelte van het strand. Chris en Dick waren na de sanitaire stop vlot achter de groep aan gevaren, maar misten door de nevel en uitzichtbelemmerende eilandjes "onze" campsite Thaigh Gheal.

Dinsdag 18 juli.

Vanavond zit ik om half twaalf op een winderige heuvel op Staffa mijn logboek bij te werken. Het blijft lang licht. Vanochtend hadden we, ondanks de grote afstand van het sleuren met volle kajaks over een erg breed strand, een ontspannen start. We varen tussen de kust onder Ross of Mull en de kleine eilandjes door en vervolgens waar mogelijk smalle kloofjes in: exploring! Al snel komen Maarten en ik erachter dat we wat kleding betreft voor vandaag de verkeerde keuze gemaakt hebben.. In overleg met de groep houden we een kleine drijfpauze en de anoraks verdwijnen in de cockpits. Opgelucht peddelen we verder in hemdsmouwen en zwemvest langs schitterende rotsen, zeehonden en zandstrandjes. Kristalhelder water rondom de kajak biedt een prachtig zicht op de onderwaterflora. Aan dit idyllische beeld komt abrupt een einde als we Erraid ronden en de Sound of Iona opvaren. Aan de overkant van de zeestraat zien we het eiland Iona liggen: huizen, veerboot, een abdij, en huizen die erg op kerken lijken. Als we dichterbij komen zien we tussen de huizen erg veel mensen wandelen. Na twee dagen natuur stuiten we op cultuur. Vanuit Iona verspreidde zich in de vroege middeleeuwen een netwerk van kloosters en bisdommen dat zich uitstrekte over heel Schotland en Ierland. Een pelgrimsoord voor Christenen. Terwijl wij aanlanden op een bescheiden strandje, stappen honderden toeristen uit de veerboot. Een kleurrijke rij bezoekers die op weg gaat naar Macleans Cross, de St. Columba abdij en de tientallen potteries, bookshops en soevenierwinkeltjes. Ook wij nemen een paar uur de tijd om 'cultuur te snuiven'. Omdat we niet al te gek veel uit de toon willen vallen, verruilen we de kanokleding voor wat gemakkelijkers. Als we met onze Hollandse nuchterheid willen beginnen aan de verkleedpartij, vraagt Ray ons: "Please, use a towel to cover up". Men is hier zoveel 'openheid' niet gewend. Wat later wandelen we tussen de in bonte vakantiekleding gestoken en met camera's en nordic wandelstokken voorziene Britse toeristen richting abdij. Middels een omtrekkende beweging over een weiland omzeilen we handig de kaartverkoop en -controle en betreden vervolgens illegaal de gewijde grond. Een indrukwekkend gebouw, de abdij van St. Columba. We sluipen zachtjes de middeleeuwse kapel binnen, lopen langs de zuilen van de kloostergalerij, maken foto's van de mooie lichtval op de binnenplaats en zoeken een schaduwplekje naast de kapel met uitzicht op de eeuwenoude begraafplaats.

Het is een uur of vier, half vijf als we ons neopreen weer aantrekken en langs de kust van Iona naar het noorden varen. In de verte zien we de kenmerkende contouren van Staffa. Dit uitzicht blijven we, varend op een lange deining en vergezeld van jan-van-genten, twee bruinvissen en Noorse pijlstaartvogels heel lang houden. We hebben een flink eind te gaan en Ray heeft ondertussen zijn vislijn uitgegooid en hoopt vanavond een makreel te kunnen bakken. Ik heb niet helemaal meegekregen of ie inderdaad iets gevangen heeft omdat ik meer aandacht heb voor de basaltkolommen en de donkere opening daartussen op het eiland voor ons. De Noorse naam Staffa betekent "Pilareneiland" en wordt ingegeven door de vreemde, zeskantige pilaarstructuren van basalt, die een groot deel van het eiland vormen. Deze kolommen zijn miljoenen jaren geleden door vulkanisme ontstaan. De pilaren zijn een overblijfsel van magma dat vanuit het midden van de aarde in plaats van naar boven, zich een horizontale weg baande door zwak kalkgesteente en daarna verticaal kristalliseerde. Later is de toplaag weg geërodeerd tot op de basaltpilaren.

In Staffa zelf heeft de zee drie grotten uitgesleten, waarvan "Fingal's Cave" de bekendste is. De donkere opening aan de zuidkant van het eiland moet het zijn. Naar verluidt is deze grot inspiratiebron geweest voor Mendelssohn bij het schrijven van

zijn "Ouverture van de Hybriden". Wij zijn ook geïnspireerd en varen een stukje de grot in. Boven ons loopt een smal richeltje en een staalkabel moet verhinderen dat toeristen vanaf de droge kant in het natte water vallen. Vanaf onze droge kajakkant is het uitzicht geweldig. Ik doe een poging om te filmen maar de deining maakt het resultaat niet erg geweldig. Dat wordt thuis veel knippen en plakken! Van de groep die hier vorige week met Axel was, hebben we al het een en ander gehoord over de uitstap op spekgladde keien aan de oostzijde van het eiland. Met gemengde gevoelens gaan we op weg naar die aanlandingsplaats. Ruim na achten stappen we op kniediepte tussen groene keien en zeewier uit. Naast ons rotsen en voor ons enorme zwerfkeien, weer even wat anders dan een mooi breed zandstrand. We hebben weinig last van golven en eigenlijk valt de uitstap wel mee. Over de spekgladde stenen glijdt het polyester probleemloos en op de droge keien blijven de kajaks stabiel liggen. Het is vervolgens zaak de zware dingen uit de boten te halen en boven de vloedlijn te brengen, daarna kunnen de kano's zelf daarheen. Een uurtje later is iedereen bezig met tent, brandertje, potten en pannen. Als zo tegen tien iedereen gegeten heeft en hier en daar een flesje wijn of whisky open gemaakt wordt, verdwijnen een paar mensen naar de westkant van Staffa. Axel maakt prachtige foto's van de zonsondergang en wordt daarbij gehinderd door een grote jager in duikvlucht. Rob probeert door in de buurt van hun hooggelegen nest allerlei vreemde bewegingen te maken juist de aandacht van een grote jager paartje op zich te vestigen en Maarten op zijn beurt maakt de leukste foto-achter-de-foto van het clowneske gedrag van de fotograaf. Rob heeft succes: de grote jagers vliegen op als hij dansend en springend toch wel erg dicht in de buurt komt. Een paar mooie plaatjes van deze kingsize meeuwen in vlucht zijn de beloning.

De rest van de avond brengen we, onder het genot van alcohol en een blok kaas wat ik al een paar dagen meezeul, door met het bespreken van de plannen voor de komende dagen. Ook de twee Britten in ons gezelschap kunnen de belegen Leidse waarderen.

Het is nu half twaalf, iedereen ligt in zijn tentje terwijl ik voor de tent mijn logboek zit bij te werken. Ik voel de zee nog steeds nadeinen in mijn lijf. Het waait behoorlijk hier op het hoogste puntje en heb dus geen last van midges!

Woensdag 19 juli.

We zijn vanmorgen om wat mooie foto's te schieten nog even naar Fingal's cave gewandeld. Vanaf de wal is de grot niet minder imposant. We begrijpen nu waarom 's zomers bootladingen toeristen hierheen komen. Om vandaag de eerste bootlading voor te zijn, vertrekken we op tijd. We varen nog even langs de grot om er een laatste blik op te werpen en zien ondertussen de eerste voetgangers op de basaltpilaren, tijd om weg te wezen hier. We peddelen noordwest en laten Lunga en Fladda even links liggen, daar gaan we straks heen. We pauzeren op het meest noordelijk gelegen Treshnish eiland. Terwijl we ons laven aan het meegesleepte drinken en etenswaar, besluiten een paar fotofanaten dat het vanaf de fortificatie beter plaatjes schieten is. Zij klimmen naar boven en wat later zien we hun telelenzen tussen de vijftig meter hoger gelegen rotsen uitsteken.

Een uurtje later zitten we weer op de oceaangolven en gaan richting Fladda en Lunga, zuidwaarts dus, een stukje terug op de route. Daar is een reden voor. We willen laat in de middag op Lunga aankomen als de toeristenbootjes uit Dervaig en Tobermory weer vertrekken. We peddelen op ons dooie gemak tussen de eilandjes door en varen door de meest zuidelijke kloof van het vogeleiland. Boven en naast ons zien we de nesten van duizenden zeekoeten en alken. Pas als we in de

buurt van een kiezelstrand komen, zien we de eerste papegaaiduikers met hun buit komen aanvliegen. Twee, soms drie visjes in hun snavel; ons voor het raadsel plaatsend hoe ze dat bij het vangen van die visjes klaar spelen. Vanaf het kiezelstrandje naar onze overnachtingsplek, zo'n honderd meter verder, voert een rotsen- en kiezelpad. Zoveel mogelijk zaken mee nemen de eerste wandeling dus. Voor alle tentjes is deze keer een vlak stukje gras te vinden. Pure luxe! Na het avondeten bak ik met mijn outdoor oventje een brood met Provençaalse kruiden; da's voor morgenochtend, ook pure luxe.

Terwijl het oventje zijn werk doet, neem ik iets verderop een kijkje bij de puffins. Iets verderop hebben zij hun nesten op het hoge klif. Als je even stil gehurkt blijft zitten, landen de koddige vogels tot vlak bij je om daarna snel in hun nesten onder de grond te verdwijnen. Eigenlijk verwacht ik een enorme vieze lucht vanwege hun visdieet maar de nesten en de omgeving zien er opvallend schoon uit. Ze mesten waarschijnlijk elders. Ik heb mijn videocamera in de aanslag als een papegaaiduiker op een meter of vijf afstand van me landt. Drie kleine visjes hangen in zijn snavel. Hoe doet-ie-dat, hè? Ik heb hem in de picture en blijf doorfilmen als ik zie dat hij recht op mij afkomt. Ik heb verhalen gehoord van papegaaiduikers die tussen je benen doorlopen. Zo ver komt het niet, hij duikt een halve meter voor me zijn woning in. Ik heb in ieder geval de beelden van de dag geschoten! Nu snel naar mijn brood-in-wording; ik was even de tijd vergeten. Terug bij mijn tentje licht ik voorzichtig de kap en het deksel van het oventje op. Ruikt prima! Mooi laten afkoelen.

Later wandel ik met Maarten nog een keer naar het klif zodat ook hij mooie plaatjes kan maken. In de verte horen we huilende zeehonden. Die zitten op de kleine eilandjes iets verderop. Het geluid draagt erg ver en gaat door merg en been. Vanavond zoeken we tevergeefs naar een plekje met een beetje wind. De midges zijn er weer in groten getale. Met een netje over je hoofd een borrel drinken blijft lastig!

Donderdag 20 juli.

Het brood gedeeld met z'n twaalven. Smaakt prima trouwens. We staan nog maar koud in neopreen klaar voor de briefing van Ray als de eerste toeristenboten in zicht komen, wegwezen hier! We varen in tegengestelde richting langs de route van gisteren naar het noorden, langs schitterende eilandjes met even schitterende namen als Sgeir a' Chaisteil, Tighchoie, Sgeir an Eirionnaich, Sgeir na h-lolaire, Fladda en tussen Cairn na Burgh More en Cairn na Brugh Beg door de oversteek naar Mull. Nu volgen we de kust langs Port Haunn en steken bij Treshnish Point de Calgary Bay over. Deze baai is vernoemd naar het achter het zandstrand aan onze rechterkant gelegen kleine plaatsje Calgary, welke naam op zijn beurt weer door Schotse emigranten met heimwee gebruikt werd voor de Canadese nederzetting die zou uitgroeien tot een bekende olympische wintersportstad. Voorlopig verwachten we hier nog geen sneeuw en ijs maar, volgens onze gids, waarschijnlijk wel walvissen. We moeten onze ogen maar goed de kost geven. Na Caliach Point varen we richting Sound of Mull, een trekroute voor walvissen. Je ziet het grootste zoogdier ter wereld natuurlijk mooi niet, maar het blijft spannend varen. Het vaartempo ligt vandaag hoog en we zijn waarschijnlijk erg vroeg op de door ons geplande kampeerplek op het meest noordoostelijke strandje van Mull. Met meerderheid van stemmen, daarbij uiteraard voorbijgaand aan de mening van de minderheid, maar zo werkt democratie nou eenmaal, wordt besloten dat we Loch a' Chumhainn invaren. Aardig landschap, verrassend idyllisch in vergelijking tot het ruige kustgebied wat we achter ons laten.

Een uurtje later zetten we onze kajaks op een piepklein strandje en weer iets later kamperen we tussen de schapendrollen en midges.

Vrijdag 21 juli.

Vandaag kan ik mijn geluk niet op: alles past in mijn kajak en ik hou nog ruimte over! Was dat nu dat stuk kaas dat ik gisteravond deelde bij de borrel? Zo groot was dat toch niet.

In een lekker tempo peddelen we de Sound of Mull op. Steeds het midden van de brede zeestraat in de gaten houdend, er mochten eens ademfontein van walvissen te zien zijn! We varen een uurtje of zo en krijgen eigenlijk eerder dan verwacht de haven van Tobermory in zicht. Op het eerste gezicht is het net zo rommelig en bedrijvig als iedere andere Schotse haven, maar als we eenmaal de kliffen aan de noordzijde van het haventje gerond hebben zien we het plaatsje in al zijn schoonheid. De in frisse kleuren geschilderde huizenrij bovenop de kade doet eerder denken aan Curaçao of de haven van Kopenhagen, dan aan het mistige Ecosse. De huizen, geschilderd in diverse varianten van blauw, oker en rood geven het plaatsje iets zomers, bijna vrolijk. We schuiven met onze kajaks op een drooggevalle hoekje van het haventje en stappen uit in rottend zeewier. Een meter of tien, vijftien verderop liggen de boten boven de vloedlijn en kunnen we zorgeloos het stadje bekijken. We nemen er een uur of twee de tijd voor, net lang genoeg om het neopreen uit te trekken! De verkleedpartij tegen de havenmuur wordt enigszins aan het directe zicht van de bewoners en bezoekers van de eilandhoofdstad onttrokken, maar er blijven toch mensen verbaasd opkijken van "the Dutch lack of embarrassment". Met onze gewone kleding aan lossen we op in het dagelijks gebeuren, shoppen in de winkeltjes op de kade en schuiven zonder dat we vreemde blikken ontmoeten aan bij lunchende toeristen op een van de terrasjes.

Onze watervoorraad is aardig geslonken, mooie gelegenheid om die aan te vullen. Rob, Lau en Dirk hebben in het openbare toiletgebouwtje een waterkraan ontdekt en zijn van mening dat de kraan in de "ladies" het schoonste is. Met hetzelfde gebrek aan gêne van een half uurtje daarvoor duiken ze met hun flessen en watercontainers het damestoilet in. De reacties van de dames met hoge nood blijven beperkt tot fronsende wenkbrauwen en een gemaakt kuchje... Het trio wordt er niet koud of warm van.

Terug in de zeekano's durven we de "gentlemen" te vertellen dat onze verse liters aqua uit de lokale supermarkt komen en handig verpakt zijn in plastic tweeliterflessen. Een klein uurtje later spreken we die voorraad al aan als we op een mooie kampeerplek bij een zoetwaterriviertje het avondeten klaarmaken. Helaas zijn bij Rubh'an 't-Sean Chaisteil schapenteken en natuurlijk ook midges erg aanwezig. We kijken die avond door de mazen van een midgenetje naar een flink kampvuur

Zaterdag 22 juli.

Tegen een uur of tien zitten we weer in de boten en laten de kampeerplaats leeg en schoon achter. Een stevig briesje zuidoost en stroming tegen noopt ons kort onder de noordkust van Mull te varen. We peddelen tussen zalmkwekerijen door. Achter de netten van de drijvende vissenkooien springt af en toe een kilo of wat vis op. Omdat we vlak onder de kust varen, zien we reigers, mooie kasteeltjes en dan opeens een

zeearend. De indrukwekkende vogel vliegt op als we te dicht in zijn buurt komen. Maar ik heb hem op film! Tegen de middag pauzeren we op een kiezelstrandje net voorbij een sportvliegveldje en nemen afscheid van de drie senioren in het gezelschap; zij plakken er nog een paar dagen aan vast en besluiten op eigen gelegenheid de Loch Linnhe op te varen. Wij vervolgen met negen man onze tocht over de Sound of Mull. We krijgen in de verte een burcht in zicht en blijven Duart Castle bijna een uur voor ons zien! Hoe dichterbij we het naderen hoe indrukwekkender het wordt. Als we de middeleeuwse kasteel voorbij zijn, komt een zeekajakker ons tegemoet. Hij wordt vergezeld door een vijftal dolfinen, die dan weer naast en dan weer voor hem opduiken. Als Flipper & Co ons ontdekken blijven ze rond onze kajaks boven water komen en in de buurt van onze boten spelen. Axel en Maarten hebben ontdekt dat dolfinen snelvarende zeekano's wel erg leuk vinden en even later surfen ze beiden op de golven die de snel zwemmende dolfinen maken. De dolfinen blijven bij ons, ook als we besluiten onze weg te vervolgen op de Sound. De zeekajakker, Paul Cromey, een jonge Schot die met zijn vrienden iets verderop kampeert, nodigt ons uit op de kampeerplek die hij heeft gevonden. De dolfinen begeleiden ons naar het strandje waar we begroet worden door de vrienden van Paul. Dan, alsof het afgesproken werk is, zwemmen de dolfinen de Sound op en gaan verder hun eigen weg. Op de riante kampeerplek vindt iedereen een mooi plekje voor zijn tentje. Ray besluit nog even de zeestraat op te varen. Hij wil vanavond graag makreel eten en gooit zijn vislijn uit. Drie kwartier later komt ie enthousiast terug: hij heeft op een meter of zes van zijn kajak een "minke whale" gezien en kon hem ruiken! Ik veronderstel dat dit wederzijds was.....

's Avonds bij een mooi kampvuurtje worden de laatste resten Scotch in internationaal gezelschap genuttigd.

Zondag 23 juli.

Een rustig dagje, we maken vandaag het rondje om Mull af. Tien uur is inmiddels onze vaste instaptijd geworden. We nemen afscheid van de vier Schotten en varen richting zuidpunt Kerrera. We hebben door stroming en tegenwind 4Bf een hobbelige zee met schuimkoppen. De fotocamera's, voor zover ze niet waterdicht zijn, blijven onder de luiken en er mag nog even gewerkt worden. Anderhalf uur later ronden we de zuidpunt en krijgen de wind in de rug, helaas zijn de golven zijn net te kort voor een beetje leuke surfen. De uitstap bij de camping blijkt nu een stuk lastiger dan de instap van een week eerder, de kajak van Ray loopt averij op. Een rots is harder dan polyester!

Douchen, scheren! Een stukje gemaaid gras om je tentje op te zetten en geen barbecuerook van burens. Spullen uit je kajak halen en niet meer bang hoeven te zijn dat het er straks niet meer inpast. Schone kleren aan. Een toilet met een deur.....

Die avond gaan we met z'n allen bij een Indiaas restaurant in Oban uit eten.

Very spicy!

We kijken terug op een mooi weekje zeekajakken rond een prachtig eiland. We hebben nu eindelijk onze puffins gezien, de papegaaiduiker die als logo van Nimbus kanosport mijn zeekajak siert. Iona was een openbaring, Staffa indrukwekkend, de zeearend prachtig, de dolfinen geweldig en het gezelschap prima!

This document was created with Win2PDF available at <http://www.win2pdf.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.